

neděle 22. září

PROGRAM
A VSTUPENKY

festivalfinale.cz

37.

Film Festival Finále Plzeň

**Náš
REGION**

hlavní partner
festivalových
novin

Dobrý film musí dýchat

Estonská režisérka a fotografka Anna Hints na sebe upozornila v loňském roce, kdy se její celovečerní debut *Sestry z kouřové sauny* stal nejlepším evropským dokumentem roku. Na Finále dorazila v sobotu po poledni. „Právě jsem se vrátila z Kanady,“ byla jedna z jejích prvních vět. Kolik zemí se svým dokumentárním hitem procestovala? Proč jej mnozí navštěvují opakovaně? A jakou pracovní metodu si režisérka pro sebe našla?

Hned během seznámení jste zmínila, že na Finále přijíždíte z jiného festivalu...

Ano, byla jsem v Torontu se svým krátkým filmem *Den saunování*, který bude uveden i tady. Mezitím

jsem se ještě zastavila doma v Estonsku, ale jen na jeden den. A ten na zotavení nestačil. Kvůli tomu jet lagu (pásmové nemoci) se cítím jako na tripu.

Když své filmy doprovázíte do cizích zemí, snažíte se místo poznat i mimo festival?

Ano, když mám tu možnost a dostatek času, moc ráda se seznámím s cizí kulturou. V Torontu po skončení festivalu jsem si ten luxus mohla dopřát. Vyrázila jsem na túru do hor a poznala umění původních národů. Bylo to fascinující. Taky jsem si nakoupila hromadu knih, jednu z nich mám tady s sebou. Ráda bych zůstala déle i v Česku, ale musím hned zase odletět. Čeká mě totiž Portugalsko.

Vypadá to, že se nezastavíte.

S filmem *Sestry z kouřové sauny* jsem od loňského října do Vánoc navštívila osmnáct zemí. Některé i vícekrát. Třikrát jsem byla ve Spojených státech, dvakrát ve Velké Británii a v Německu. V lednu už jsem si připadala jako zombie. Takový životní styl si vybírá svou daň na těle i duši. Učím se teď být produktivně zapálená a přitom nevyhořet. Na druhou stranu musím říct, že si tak velkého zájmu o svůj film nesmírně vážím. Když se člověk zamyslí nad tím, kolik filmů ročně vzniká, uvědomí si, že takovou možnost prezentovat své dílo dostane jen málokdo.

***Sestry z kouřové sauny* jsou přitom váš celovečerní debut.**

Čekala jste tak vřelý přijetí?

Během natáčení jsem nad tím vůbec nepřemýšlela. Věřím, že umělec musí být maximálně svobodný. Úvahy nad tím, zda se bude jeho dílo líbit festivalovým porotám nebo publiku do kreativního procesu nepatří. Akorát by odváděli pozornost. Je třeba následovat své instinkty. Když jsem ve fázi příprav žádala Estonský filmový institut o finanční podporu, nebyla mi přidělena. Naštěstí jsme následně získali podporu z jiných zdrojů a film mohli natočit, byť to trvalo sedm let. Když jsem v roce 2023 získala cenu za režii na festivalu Sundance, porota mě paradoxně chválila za ty postupy, o nichž pochyboval estonský institut.

Které to byly?

Zejména skutečnost, že se nepodřizuji konvencím klasického dokumentárního filmu. Nesleduji život jednotlivých protagonistek mimo prostor sauny a přilehlé okolí, nepopisují jejich civilní životy. Sporným bodem bylo také převážující dějiště filmu, malý a zřeřelý prostor sauny. Jak už jsem říkala, člověk se zkrátka musí spoléhat na svůj pocit a třídit jím všechny rady, jimiž je zavalen po účasti na různých fórech a workshopech. Musí si vytvořit svou vlastní metodu tvorby a do natáčení dát své srdce i duši. I kdyby potom jeho film divácky neuspěl, alespoň může mít dobrý pocit z toho, že dal vzniknout upřímnému dílu.

Dokázala byste popsat svou vlastní metodu?

Vznikla s prvním nápadem natočit Sestry z kouřové sauny. Byla jsem tou dobou v thajském buddhistickém klášteře spolu se svou matkou. Šestadvacet dní jsme nesměly nic číst ani psát, pouze jsme meditovaly. A mě v tu chvíli napadlo, jaký film bych chtěla natočit. Bála jsem se, že mě má vize rychle opustí, tak jsem zašla za buddhistickou mniškou a poprosila ji o papír a tužku. Ona mě odmítla, psaní bylo proti pravidlům. Řekla mi ale, že pokud je můj pocit dostatečně silný, určitě mě do konce pobytu neopustí. A dopadlo to skutečně tak! Od té doby, kdykoli

mě něco napadne, nechám tu myšlenku nějaký čas uzrát. Pokud je dostatečně nosná, zůstane v hlavě a začne rozechvívat celé mé tělo. V tu chvíli vím, že má smysl na film začít pracovat.

Za vašimi slovy cítím silnou náklonnost ke spiritualitě.

Pocházím z jihovýchodního Estonska, kde sauny vnímáme jako posvátný prostor. Uvedla mě do nich má babička. Říkala, že traumatizovaný člověk je uvnitř zmrzlý. V sauně, která nabízí bezpečný a vřelý prostor trauma roztaje. To je podstata kouřových saun. Člověk se v nich obnaží, se šatstvem odloží i všechny role, které hraje, a očistí své tělo i duši. Dojde propojení s přírodou i se svým nitrem, což je pro umělce a umělkyně opravdu důležité. Stejně jako zvidavost, tedy propojení se zbytkem světa. Ten, kdo žije oddělený od svého vnitřního hlasu, i od všech ostatních, jen těžko natočí film, který bude se světem komunikovat.

Co nás spojuje s ostatními lidmi, je sdílení myšlenek, dojmů, zážitků, jak činí protagonistky vašeho filmu. Řekla byste, že je i jeho sledování formou terapie?

Opravdu mě překvapila jedna věc. Na Sestry z kouřové sauny se často chodí opakovaně. Potkala jsem lidi, kteří je viděli třeba šestkrát, nebo sedmkrát. Kolik filmů

v životě vidíte tolikrát? Já naprostě minimum. Zajímalo mě, čím můj film k opětovnému zhlížení svádí. A tak jsem se ptala. Dozvěděla jsem se, že lidé jdou do kina na film Sestry z kouřové sauny jen poprvé. Podruhé, potřetí a tak dál jdou už přímo do kouřové sauny. Vypotit se, očistit. To mi udělalo velkou radost. Něco takového se totiž nedá předem naplánovat a jako filmařka si nedokážu představit větší ocenění.

Charakterizuje podle vás dobré umění právě způsob, jímž komunikuje s těmi, kdo ho pozorují?

Kořeny umění leží v šamanismu a umělci jsou šamany dneška. Jejich konání je zdrojem energie, která oživuje náš vnitřní svět. Domnívám se, že dobrý film nesmí

být příliš vysoustružený. Nemusí být realistický, klidně to může být horor nebo sci-fi. Během jeho sledování ale musím mít pocit, že dýchá. Pracuji teď na svém prvním celovečerním hraném filmu a hodně přemýšlím, jak postupovat, abych mu tu vnitřní energii nevzala.

Sestry z kouřové sauny výrazně tematizují ženské problémy. Jakou máte zpětnou vazbu od mužů?

Mnozí muži mi po projekci říkali, že jejich rozhovory v sauně vypadají úplně jinak. Většinou prý je nom tak tlachají, nikdy se skutečně neotevrou. Několikrát mi proto navrhli, zda bych nechtěla natočit také Bratry z kouřové sauny a pomoci jim tak ke sdílení pocitů. Nic bych proti tomu neměla, ale je zapotřebí uvědomit si, že film sám o sobě nepomůže. Muži se musí naučit mluvit o intimě sami a rezignovat na stereotyp, že silný chlap o svých pocitech mlčí.

V krátkém Dnu saunování namísto žen sledujete muže a pod režii je vedle vás podepsaný také Tushar Prakash. Liší se podle vás film o saunování vlivem mužského elementu?

Tushar je jedním z mých nejbližších spolupracovníků a podílel se také na střihu Sester z kouřové sauny, které mimochodem snímál kameraman, Ants Tammik. Zprvu jsem sice hledala kameramanku, ale v Estonsku jich není mnoho. Pak jsem si vzpomněla na Antse, kterého si vážím pro jeho citlivost. To je mnohem důležitější kritérium při výběru členstva filmového štábu. Na genderu podle mě nezáleží. Sama se ostatně nepovažuji za typickou ženu. Klíčovými jsou vzájemná důvěra a porozumění. Obojí vzniká, když si všichni z týmu lidsky sednou.

Tělo Andrey Absolonové i Lei De Mae

Někdo ji zná jako Andreu Absolonovou, někdo jako Lei De Mae. Kariéru ambiciózní sportovkyně, která excelovala ve skocích do vody, zhatil v jejích třidvaceti letech vážný úraz. Dny její slávy však neskončily. Přes krátkou zastávku v modelingu se někdejší skokanka pracovala až do pornoprůmyslu, kde se proslavila pod svým pseudonymem. Její životní příběh převyprávěla ve svém celovečerním debutu režisérka a scenáristka

Natálie Císařovská se zaměřením na vztah protagonistky k vlastnímu tělu. Snímek příznačně nazvaný Její tělo byl premiérově uveden loni na prestižním filmovém festivalu Tallin Black Nights v sekci Critics' Picks, letos se uchází o Zlatého ledňáčka v soutěži hraných a animovaných filmů. Večerní projekci doprovodí delegace ve složení režisérka Natálie Císařovská, kameramanka Klára Belicová a sestra Andrei Absolonové, Lucie Absolonová Andělová.

Její tělo
24.9. 20:00 Divadlo Dialog

Dvojprogram z Německa

Finále nepatří jen českému filmu! Stejně jako v minulých letech můžete i letos v rámci festivalu zhlédnout také řadu zahraničních děl. Takovou možnost mimo jiné nabízí již tradiční sekce Německé kino, která vzniká v úzké spolupráci s festivalem východoněmeckého filmu v Chotěbuzi a festivalem Maxe Ophülsa v Saarbrückenu. S jednou vstupenkou zhlédnete hned dva filmy – jeden krátkometrážní, druhý celovečerní. Dnes je

na programu dvojice dokumentů. Tím krátkým je citlivý dokument o dětských uprchlících z Ukrajiny Probuzení do ticha, tím dlouhým snímek U nás jí říkáme Hanko. Jeho režisérka Grit Lemke se zaměřila na Lužické Srby, nejmenší slovanský národ, jehož představitelé žijí na území Saská a Braniborska. Kolik toho víte o jejich tradicích? Rozhled si můžete rozšířit už hodinu před polednem.

Probuzení do ticha + U nás jí říkáme Hanko
22.9. 11:00 Malý sál, Měšťanská beseda

Manipulace v devadesátkách

Sekce manipulace mocí se letos překlenula do devadesátých let a namísto starších propagandistických filmů představí klenoty české, raně kapitalistické („pri-

vatizační, restituční, prostituční“) kinematografie. Snímek Dědictví aneb Kurvahošigutntág není třeba obšírněji představovat. První porevoluční film Věry Chytilové

byl v době svého vzniku přijat rozporuplně: publikum bylo nadšeno, kritika zhrozena. Dnes snímek platí za autentické svědectví o bouřlivém přechodu ze „socialistické zoo do kapitalistické džungle“. Druhým filmem zařazeným do sekce je závěr hoštické trilogie Slunce, seno, erotika. Na rozdíl od Dědictví, koncentrovaného do

prostředí někdejšího Československa, tematizuje snímek Zdeňka Trošky překračování hranic. Těch geografických (Češi s velkou pomocí vyjíždějí do Itálie) i mravních (v Hošticích se rozhodnou založit nudapláž). Oba filmy zasadí do kontextu soudobé tvorby lektorský úvod.

Dědictví aneb Kurvahošigutntág
22.9. 17:30 Studijní a vědecká knihovna PK

Slunce, seno, erotika
23.9. 17:30 Studijní a vědecká knihovna PK

**Náš
REGION**

**NEJVĚTŠÍ SÍŤ
BEZPLATNÝCH
LOKÁLNÍCH
NOVIN V ČR**

Na pobočkách České pošty, Levných knih,
v síti trafik Traficon, v síti prodejen Eso Market, COOP
nebo na webu.

www.nasregion.cz

Filmové tipy Ireny Hejdové z Deníku N

Metoda Markovič: Hojer bylo seriálové zjevení tohoto roku. Jestli jste ho zatím na Voyo neviděli, v neděli máte šanci. Čekajte velmi působivě temnou atmosféru v režii Pavla Soukupa, excelentní herecké výkony zejména Petra Lněničky a Petra Uhlíka

a strhující příběh československého vraha a kriminalistů, kteří se ho snažili rozlousknout. Pro mě nepochybně letošní seriál roku. Tvůrčí tým navíc už připravuje pokračování a další případ pro vyšetřovatele Markoviče.

Metoda Markovič: Hojer

22.9. 13:00 JoNáš, Městská beseda

Ve filmu jde hlavně o spolupráci

Na Finále ho můžete potkat hned na třech projekcích. S Oskarem Hesem jsme si povídali o Bratrech, o tom, co jej zaujalo na natáčení Zapisníku alkoholičky, i o tom, jak se v Česku učít filmovému herectví. Rozhovor místy impulzivně doplňuje také herec Vojtěch Vořechovský, jelikož doprovázel naše festivalové setkání.

Znal jste příběh bratří Mašínů už před natáčením?

Oskar: Neznal. Z dějepisu jsem samozřejmě věděl o odboji, ale konkrétně o bratrech Mašínech jsem až do té doby, než jsem zjistil, že o nich budu natáčet film a budu jednoho z nich hrát, nevěděl. Hned potom, co jsem se dozvěděl, že jsem tu roli dostal, jsem je začal studovat.

Je nějaká historická postava, česká či světová, u které víte,

že byste ji z morálního hlediska hrát nechtěl?

Oskar: Pokud by ta postava byla záporná, musela by být ve filmu i záporně vykreslená.

Jak jste s Janem Nedbalem budovali vzájemnou chemii, aby na plátně působil váš vztah autenticky bratrsky?

Oskar: S Honzou jsme tři roky bydleli. Je to dlouhá historie. Potkali jsme se už v Národním divadle na konkurzu a prostě jsme si sedli. Humorem, náhledem na svět. Honza je takovým mým vzorem, už tenkrát na mě působil jako starší bratr. Ve filmu to pak šlo ruku v ruce, potřebovali jsme na sebe být maximálně napojení.

V jednom z rozhovorů pro Radiožurnál jste zmiňoval, že vás často obsazují do dobových projektů. Zapisník alkoholičky, kde hrajete bratra hlavní posta-

vy Míši, se odehrává v současnosti. Hrajete raději v dobových, nebo v současných filmech?

Oskar: Neřekl bych, že je jedna doba pro herce lepší, myslím, že je to spíš shoda náhod, že mě poslední roky obsazovali do těch historičtějších filmů. Všechny časové roviny mám rád, zkrátka myslím, že si to můžete užít ve filmu historickém i současném. Záleží na režisérovi, na látce, na scénáři. Na tom, s kým tu věc děláte. To je za mě mnohem důležitější.

Vojtěch: Tady podtrhávám, co teď Oskar řekl. Přesně tak to je.

Hrajete ve filmech z různých dob. Král Šumavy se odehrává ve 40. letech, Bratři v 50., Dukla v 60.. Ve vašem profesním životě si skoro skládáte vlastní „učebnici dějepisu“. Vnímáte při natáčení rozdíly v jednotlivých obdobích? Nebo je „dobovka“ prostě „dobovka“?

Oskar: Myslím, že je určitě důleži-

té vědět, v jaké době se ta postava nachází. Vážou se na to pravidla, ten systém, ve kterém zrovna ta společnost je. Jestli je to komunismus, fašismus, nebo svobodná doba, současnost nebo budoucnost, u které si představujeme, jak to bude. Jestli jsme v době, kdy zrovna víme, jak to s námi je, jak svobodný vlastně jsme oproti tomu, co bylo v předchozích režimech. Je dobré to vědět, aby člověk při hraní pak neřikal nesmysly, které do té doby absolutně nepasují, aby v roce 1920 neřekl „vole“. Aby to prostě bylo uvěřitelné a autentické. Ale jinak si myslím, že není třeba nad tím víc přemýšlet. Jen vědět nějaký ten základ.

V Česku nejsou školy čistě filmového herectví. Jak jste se filmovému herectví učil? Pomáhal vám třeba nějaký starší kolega či kolegyně?

Oskar: Samozřejmě. Neměl jsem žádnou filmovou školu, ani jsem

3. ročník konference časopisu Heroine

SVĚT PODLE heroine

Přijďte se inspirovat, tříbit si názory, proměňovat vlastní myšlení a taky se bavit!

Datum konání: 4. 11. 2024
Čas konání: 14.00–22.00 hod.
Místo konání: Veletržní palác, Praha

Více na projekty.heroine.cz

online nekoukal na něco jako „How to act in movies“. Prostě jsem to odkoukával od mých hereckých kolegů. Postupem času, jak jsem víc a víc točil, jsem začal zjišťovat, co funguje líp a co funguje hůř. Pak jsem si ještě zaplatil workshop od Davida Penna, který jezdí po celém světě a učí filmové herectví opravdu od píky - vysvětlí i, co je kamera, co čočka, co je objektiv, světlo. A pak s ním dva, tři dny zkoušíte a zjišťujete, co opravdu funguje. Hodně mi změnil pohled na filmové herectví jako takové. Jmenuje se to Naked Face. Tohle know-how vám u nás nikdo jinde nevysvětlí, na žádné škole, žádný kantor. To u nás není. Takže ty možnosti, jak se to naučit, jsou buď nechat to nějak přirozeně plynout a odkoukávat, co funguje, nebo odletět do zahraničí se to naučit. Nebo si zaplatit tenhle workshop. Něco jsem taky vytáhl z divadelního herectví, které jsem vystudoval, a transportoval to do toho filmového.

Máte nějaký herecký vzor? Někoho, s kým byste si chtěl zahrát na jevišti nebo před kamerou?

Oskar: Myslím, že to bude znít jako klišé, ale takové ty herce, které všichni známe - Cillian Murphy, Tom Hardy, Tom Holland, Zendaya. Takové ty hollywoodské hvězdy, které jsou velmi inspirativní. Myslím, že v dost mladém věku dokázali něco nevídaného. Hodně mě to inspiruje. A z českých herců bych si chtěl zahrát s Karlem Rodenem, klidně něco blízkého, nějaké intimní téma. Třeba vztah otec a syn, cokoliv. Líbí se mi Karlova energie na kameře, protože on je opravdu herec evropských formátů.

Vojtěch: Světových formátů!

Oskar: Kdyby chtěl a ve správnou chvíli se rozhodl jít za kopečky, tak už hraje v Americe v Hollywoodských filmech. A pak bych si chtěl hrozně zahrát s Hugo Haasem, ale to už si nezhraju.

Jaké dojmy jste si odnesl z natáčení Zápisníku alkoholičky?

Oskar: Natáčeli jsme kousek za Prahou ve vile, která slouží jako rekonvalescenční centrum pro alkoholičky. Pamatuju si, že tam v tom baráku byla taková tíživá energie, která velmi korespondovala s tématem filmu. Pak mě také velmi zaujala Tereza Ramba svými hereckými výkony, protože do toho dávala opravdu všechno. A baví mě i jako člověk. Je zářným příkladem toho, že i když někdo hraje už dlouho, stejně mu z toho nemusí blbnout v hlavě a může

Foto: Jan Kantor

zůstat normálním, skromným, upřímným a milým člověkem.

Ve Švandově divadle, kde máte angažmá, jste ve hře Dějiny násilí ztvárnil hlavní postavu Eddieho. Jedná se o adaptaci drsného a autentického románu od Édouarda Louise, ve které autor autobiograficky zachytil svou zkušenost se znásilněním a potýkáním se s posttraumatickou stresovou poruchou. Jak se připravujete na hraní takových náročných rolí?

Oskar: Na začátku to pro mě bylo složité z mnoha důvodů. Jeden z nich byl ten, že jsem s tím autorem ve všech věcech nesouznil, náročné taky bylo hledat tu míru homosexuality, jak moc to z člověka vyzařuje či naopak nevyzařuje. Trvalo mi třeba rok, než jsem si v tom našel jistotu v kramflecích. Teď už se to překlenulo a hraju to hrozně rád, byť je to náročné téma i pro mě hodně fyzicky náročné představení.

A jak jde příprava na StarDance?

Oskar: Přípravuji se velmi intenzivně zhruba 4-5 hodin denně,

pětkrát v týdnu. Víkendy mám volné. Ale je to mnohem náročnější, než jsem si původně myslel. Měl jsem za to, že to bude taková brkačka, že postavíme choreografii a za dva týdny to budeme mít hotové. Opak je pravdou, je to opravdu náročný, dlouhý proces. Ale je to neuvěřitelně zábavné. Když už je potom ta choreografie hotová a my jí jen projíždíme a přidáváme různé výrazy, nápady. Máme i možnost být hodně kreativní, Česká televize nám vychází vstříc, ať už se jedná o kostýmy, hudbu, nápady ohledně scény nebo světla. Tam se opravdu řeší každý

centimetr a to už je určitý druh režie a to mě hodně baví, že si do těch čísel můžeme dost mluvit.

Vojtěch: Oskare, jsi fenomenální tanečník. Ale on je z taneční rodiny, ten to má zadarmo. (smích) Ne. Já bych jenom chtěl říct, že bych byl nerad, kdyby přesně tohle byl nějaký argument, protože Oskar to má vydřené. Je dobrý tanečník, ale protože odmalička tančí a protože je prostě dobrý. A ne proto, že se narodil s tanečními geny. Tak. Takže jestli to někde uslyším, tak si vás najdu! (smích)

Ženská závislost

Zápisník alkoholičky

22.9. 20:00 Velký sál, Městská beseda

Na seznamu toho, co se v české kinematografii urodilo za uplynulý rok, nesmí chybět ani úspěšná adaptace knihy české spisovatelky Michaely Duffkové. V Zápisníku alkoholičky, který hned během prvního víkendu vidělo nad 100 000 diváků, ztvárnila hlavní roli Míši herečka Tereza Ramba. Míša nepije zas tak moc, nebo si to alespoň myslí. Koneckonců nepije o moc víc, než průměrný Čech. Během mateřství její problém s alkoholem ale pomalu eskaluje

a z nevinné zábavy se stává vážná závislost. Filmové zpracování skutečného příběhu Michaely Duffkové pokládá několik palčivých otázek, týkajících se ženských alkoholových závislostí - co odlišuje alkoholismus od běžného popíjení, i jak těžké může být si závislost přiznat. Na projekci snímek doprovodí delegace v čele s Michaelou Duffkovou, Terezou Rambou i režisérem filmu Danem Svátkem.

Dnešek je jen **začátek**

ARICOMA

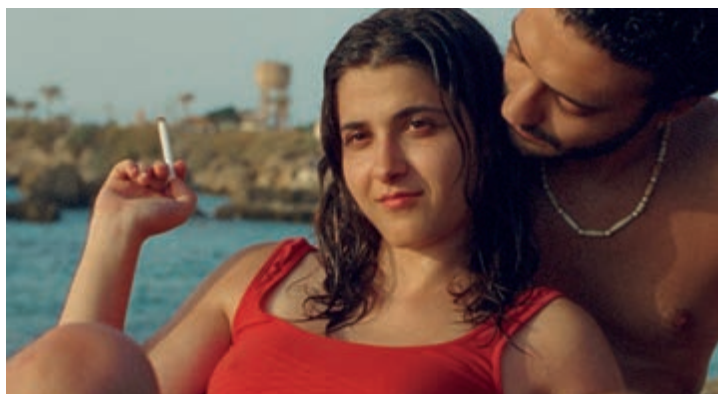
Špičkové technologie nemusíte sledovat jen na plátně.

aricoma.com **#1 v podnikovém IT**

K budoucnosti českého filmu

Chceme-li zjistit, jak vypadá budoucnost českého filmu, musíme svůj zrak upřít k filmovým školám a studentským filmům. Tento servis vám každoročně zajišťuje i Finále, které jednoho ze Zlatých leďňáčků uděluje nejlepšímu studentskému krátkometrážnímu filmu. Dnes je na programu první i druhý blok studentských filmů, každý složený z šesti rozličných krátkých děl. V prvním bloku budete moci zhlédnout dva animované filmy, Plevel a Otcovy dopisy,

dva krátké filmy od zahraničních tvůrců, Mořská sůl a super heavy, které vznikly v (ko)produkci FAMU, a dva filmy českých autorů, Kamenolom a První pacient. Druhý blok pak nabízí také film z Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně, Chata, a pět dalších „famáckých“ titulů: 3MWh, Domov, Marie, Mimo a O plotech a lidech. Vítězný snímek vybere mezinárodní porota ve složení Anna Germanidi, Marija Razgutė a Danijel Hočevar.

Studentská soutěž 1. blok

22.9. 14:30 Divadlo Dialog

Studentská soutěž 2. blok

22.9. 17:30 Divadlo Dialog

Z Malého Velký pán

Předpremiéru bude mít letos na Finále i český loutkový film Velký pán od režiséra Radka Berana. Film je pokračováním úspěšného rodinného filmu Malý pán a protagonista i ve druhém díle zůstává stejný, jen o něco zestárl. Žije spokojený život v lesní vesnici se svou ženou Majolenkou, jeho idylu však naruší podivní Jeleňáci, kteří

najednou ohrožují obyvatele lesa. Velký Malý pán se tedy znovu musí ze své milované vesničky vydat na cestu, aby přišel záhadám na kloub, zachránil vesnici a své nejbližší a přiučil se zase něčemu novému. Na předpremiéře filmu nebude chybět režisér Radek Beran, ani producenti Jakub Červenka a Luděk Valchář.

Velký pán

22.9. 15:00 Velký sál, Městská beseda

„Tati? Budeme natáčet dokument!“

Režisérka Marta Kovářová se ve čtyřiceti letech rozhodla natočit svůj první film, zatímco prožívá environmentální žal a její otec luští sudoku. Neměli by radši společně zachraňovat planetu? Měli. A tak jdou. Vyrážejí do ulic, do lesů, na klimatické summity a zpívají písně s texty plnými bolestivé ironie. Výsledkem díky tomu není jen očekávatelná depka, ale také optimistický a humorný dokument o naději a jedné specifické rodině vědců a umělkyně. Jiříkovo vidění získalo ocenění na festivalech MDFD Ji.hlava, Jeden svět a AFO.

Jiříkovo vidění

22.9. 12:30 Divadlo Dialog

Manipulace a vraždy

Manželé Stodolovi

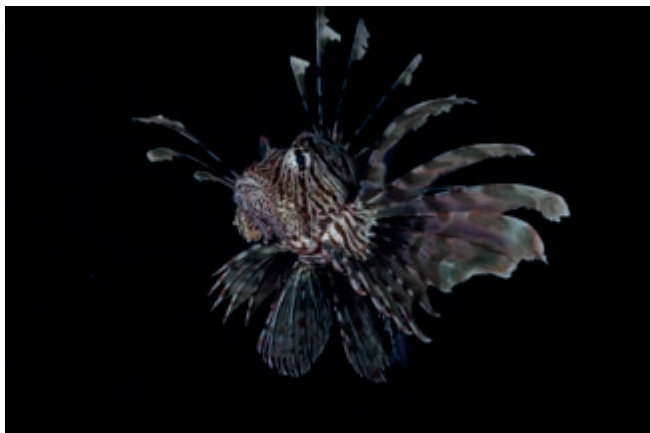
22.9. 19:00 Dům hudby

True crime se těší oblibě i v Česku. Skuteční manželé Stodolovi totiž na počátku milénia zjistili, že i násilnou smrt seniorů policie často automaticky přepisuje nešťastné náhodě. Jaroslav a Dana následkem onoho zjištění zabili sedmáct postarších lidí. Zjistné motivy navíc brzy vystřídalo cosi temnějšího, touha po moci i zvrácený pocit dobrodružství. Film si dává za cíl i zkoumat dynamiku Jaroslavova a Danina nezdravého vztahu, řízeného skrytou manipulací a vzájemnou závislostí. Režie filmu se ujal režisér Petr Hátle, pro nějž byl film hraným celovečerním debutem, hlavní role páru vrahů pak ztvárnili Lucie Žáčková a Jan Hájek. Lucie Žáčková, společně s herečkou Martinou Jindrovou, která se ve filmu také objeví, doprovodí film na projekci v rámci festivalové sekce V síti.

VODA V AFRICE

24. ZÁŘÍ OD 15:00 HOD.
VE VELKÉM SÁLE

Perutyn (Rudé moře, Egypt) – Jeden z nejslavnějších invazivních druhů, jenž doslova před očima mění život pod hladinou Rudého moře. Rostoucí teplota mořské vody způsobuje, že jedovatý perutyn proniká do stále nových teritorií, kde nemilosrdně masakruje původní druhy.

Redakce Finále

Šéfredaktorka:
Hana Nikodemová

Redaktoři:
Kristýna Jandová
Jan Bergl

Cena za splněné sny

Náhradníci

22.9. 20:00 Malý sál, Měšťanská beseda

Exkluzivní premiéru prvního dílu z nové čtyřdílné minisérie pro VOD platformu prima+ Náhradníci uvede Finále v neděli. Režijní duo Alice Nellis a Jiří Havelka v něm zkoumají dilema páru Evy a Otakara, který se kvůli několikaletému neúspěšnému snažení o dítě rozhodne pro náhradní mateřství. Kvůli nedostatečné podpoře metody v českém právním systému nakonec nacházejí Gruzínku Mariam, která by jejich dítě mohla

odnosit. Mariam zároveň usiluje o české občanství. Pokud by se Eva s Otakarem formálně rozvedli a Otakar si poté vzal Mariam, mohli by nakonec být všichni spokojeni. Seriálovou projekci doprovodí hvězdná delegace. Režisérka a scénáristka Alice Nellis, režisér Jiří Havelka, producent Ondřej Zach a herecký ansámbl Jana Plodková, Mariam Khundadze a Adam Ernest uvedou projekci v Malém sále.

Fotografie:
Finále fototým

Sazba:
Petr Růžek

Grafický návrh:
Jaroslav Mašek

Korektura:
Hana Mašková